

PrÆgai TamÆs

Az igazi nyargalÆs

MosÆs

Az igazi szamurájok
a japán nők. Nyesik
a nyargaló időt,
kenik, vágják.

Ez az igazi nyargalás:
a recés pengéjű késsel.
Megnyúzzák az összes lovat,
húzzák a lóbőrt le,

aztán a összes citromot
kifacsarják, amit
találnak bennük.
A japán tea titka.

Elindul lassan lent a sötét forgás,
a mélyben, hol Kharübdiszek lelke a súlyos örvény,
gőzben s dunyhaszagban,

lent a mosókonyhában, mélyebben a deszka-padozatnál,
nehéz anyagok és szennyek között,
- fölhabzó pszichoterápia, fehérítő- és a mosószer,

harisnyák, zoknik, gatyamadzagok,
oldás és mindegyre kibomló kötés.

Elisz

L. Simon Lászlónak

Midőn ezt írtam, tiszta voltam.
Semmi pia. (Más droggal, tudjuk, amúgy sem élek).
Virítottam zölden,
mint tavasszal a hajfodrász tanonc,

mikor kuncsaft csücsül a másutt kiselejtezett puffon,
tavasszal gyorsabban lenő a fejszőr.
(Bár ez nem a legjobb a hasonlat, mármint rám.
De az sem, hogy "munkában éltem, mint a hangya.")

Csakhogy semmi vész nem lőn. Még egy *na bumm* sem.
Lehet hát élni így is, napra-nap,
néhány kis csaknem semminek?
Lóbőr-nehéz álmot vonszolni mégis? Kinek? Minek?

Megszüntem forogni egy pillanatig - még jó is
ide, ez a mondat. Az emeletek fölé infúziós-palack
emelkedik - éppen egy pláza a helyszín -,
minden vénába bekötve jól, beltéri közérzet szivárog.

Csak tudnám azt, hogy hol maradnak ők,
a boldogtalan fiúk, akik szemünkben mind nagyobbra nőnek,
és mint állat kitornek majd,
keresztül a pupillán?

És hol leszünk mi, amikor végigkocog
az üveghegyen innen a patájuk,
amikor megszólalnak a tülkök, vadállatszag lesz és sötét,
s a hangulatot a biztonsági őrök utolsónak eloltják?

